

רע"פ 995/23 - אהרון טורזמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 995/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אהרון טורזמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' עדן, ג' דניאל ו-פ' גילת כהן) מיום 11.1.2023 ב-ע"פ 9356-09-22

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' עדן, ג' דניאל, ו-פ' גילת כהן) ב-ע"פ 9356-09-22 מיום 11.1.2023 בו נדחה ערעור על הכרעת הדין (השופט ג' אמוראי) וגזר הדין (השופט א' אמנו) של בית משפט השלום בבאר שבע ב-ת"פ 15789-02-16 מימים 22.11.2021 ו-20.7.2022.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.12.2015 המבקש הכה את המתלונן באמצעות מוט ברזל. בכך, גרם למתלונן שפשוף באזור מצח שמאל באורך של 5 ס"מ; שטף דם תת-עורי; שפשוף פנימי של זרוע ואמה; כאב במגע בכתף ימין; וסבל מהקאות וסחרחורות. נוכח פגיעות אלו, המתלונן נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בגין האמור, יוחסה למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. לאחר שמיעת הראיות, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית

המשפט אימץ את עדות המתלונן, על פיה המבקש הכה אותו על רקע סכסוך ביחס למגרש במושב שדה צבי (להלן: המגרש). כך, בזמן שמוודד סימן את המגרש באמצעות 'בזנ"טים', המבקש החל "להשתולל, לצעוק, לקלל", הוציא 'בזנ"ט' והכה באמצעותו את המתלונן. נקבע, כי כתוצאה ממכה זו נגרמו למתלונן פגיעות במצח; באמה; ובכתף ימין. בית המשפט עוד מצא כי עדות זו נתמכת בעדות אביו של המתלונן אשר נכח בזירת האירוע וגם בסרטון המתעד את האירוע, שאותו הסריט המתלונן עצמו (להלן: הסרטון). גרסת המבקש כי לא הכה את המתלונן כלל - נדחתה, משנקבע כי אין ליתן בה אמון מאחר שהיא "מתחמקת, אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם הסרטון [...]".

בגזר הדין, בית המשפט הדגיש כי המבקש השתמש באלימות ככלי לפתרון סכסוכים ובכך פגע באופן חמור בערכים המוגנים שלום הגוף של האדם והגנה על ביטחון הציבור. בסקירת נסיבות ביצוע עבירת התקיפה, פורט כי המבקש פעל מתוך מודעות לאפשרות גרימת החבלה וללא כל התגרות מצד המתלונן. בית המשפט הוסיף ונתן דעתו לנזקים שהמבקש גרם למתלונן בראשו ובידו. לאור האמור, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי "מתחם הענישה מתחיל בעונש של מספר חודשי מאסר, אשר ניתן לרצותם בעבודות שרות, ומסתיים בעונש של 12 חודשי מאסר בפועל". בית המשפט הוסיף ושקל את העובדה שהמבקש לא לקח אחריות על מעשיו ואת הצורך בהרתעת הרבים מביצוע העבירה "משנגע האלימות הולך ופושה בחברה הישראלית". מנגד, זקף לטובת המבקש את עברו הפלילי הנקי ותרומתו לקהילה לאורך השנים, בכלל זה היותו חקלאי במשך 30 שנים. לצד האמור, צוין כי אין לשקול לקולה את הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירה נוכח חלקו של המבקש בהימשכות ההליכים.

בשקלול האמור, נגזר על המבקש עונש של 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, למשך 3 שנים; התחייבות כספית בסך 3,000 ש"ח כי לא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, למשך 3 שנים; קנס בסך 4,000 ש"ח; ופיצוי המתלונן בסכום של 3,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על הכרעת דינו וגזר דינו לבית המשפט המחוזי וערעורו נדחה. נקבע כי הכרעת הדין נסמכה על ממצאי עובדה ומהימנות המעוגנים היטב בראיות שהוצגו לפני בית משפט השלום. בכלל זה, בית המשפט דחה את טענות המבקש ביחס לסרטון ומשמעויותיו הראייתיות. נקבע, כי אין להתערב בקביעת בית משפט השלום כי הסרטון תומך בגרסת המתלונן וכי העונש אשר נגזר על המבקש אינו מקים כל עילה להתערבות ואף מקל עמו.

5. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש, אשר אינו מיוצג בבקשה זו, שב וטוען כי לא הכה את המתלונן כלל, וכי המתלונן ואביו משקרים על רקע הסכסוך בנוגע למגרש. גרסה זו נתמכת, לשיטת המבקש, בכך שלא נגרם למתלונן נזק חמור על אף הכאתו באמצעות 'בזנ"ט' - עובדה הנלמדת גם מכך שהמתלונן המשיך להסריט את האירוע ו"לא השמיע קול של מישהו שמקבל מכה". המבקש חזר על נסיבותיו האישיות המצדיקות, לטענתו, הקלה בעונשו. כן הודגש כי טענות דומות הועלו בפני הערכאות הקודמות, אך לא ניתן להן מענה. על כן, נטען כי למבקש נגרם עיוות דין המצדיק היענות לבקשתו. עוד התבקש מינוי סנגור ציבורי למבקש, אולם לא מצאתי להורות כן.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם לו אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 498/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.2.2023)).

7. הבקשה שלפניי תחומה כולה לעניינו הפרטי של המבקש, ואף אינה מעוררת כל עיוות דין או אי-צדק
עמוד 2

מהותי. בית משפט השלום קבע על בסיס הראיות שהונחו לפניו, כי על רקע סכסוך המבקש שלף ברזל מסוג 'בזנ"ט' מהקרקע והכה את המתלונן בראשו. בית המשפט המחוזי הגיע למסקנה דומה, ושב וחיזק את קביעות בית משפט השלום. טענות בא-כוח המבקש נדחו באופן מנומק ומשכנע על ידי שתי ערכאות, על בסיס ממצאי עובדה ומהימנות. לא נמצא אפוא כל פגם המצדיק את התערבותו של בית משפט זה, לא כל שכן "בגלגול שלישי" (רע"פ 5947/22 פרבר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.9.2022)).

8. כעת להשגות המבקש על חומרת עונשו. בקשה לרשות ערעור הנסובה על חומרת העונש תתקבל במקרים נדירים בלבד בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 810/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (31.1.2023)). אין לפנינו סטייה שכזו. בנסיבות העניין, עונשו של המבקש - 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות - אינו חמור, ודאי שלא יתר על המידה. בפרט, בהתחשב בקביעת בית משפט זה כי עבירות אלימות מהסוג שביצע המבקש מחייבות ענישה ממשית אשר יש בה כדי להעביר מסר ברור בדבר החומרה הטמונה בהן (רע"פ 5792/22 בנימין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.9.2022); רע"פ 9275/20 בנארוש נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.1.2021); רע"פ 3681/19 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (13.6.2019)).

9. הבקשה נדחית אפוא; ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ח בשבט התשפ"ג (9.2.2023).

שׁוֹפֵט